RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

nr. 227.422 van 16 mei 2014
in de zaak A. 206.537/X-15.229.

In zake : 1. Ellen VERBORGT
2. Stefan DE KEERSMAECKER
3. Joos VAN DIJCK
4. Wilfried VAN BAELEN
5. Erik POPPE
6. Ingrid ADRIAENSEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Yves Loix en Jo Van Lommel
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Mechelsesteenweg 27
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de PROVINCIE ANTWERPEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 2 oktober 2012, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 14 december 2011 van de provincieraad van Antwerpen houdende definitieve vaststelling van het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan “Regionale ontsluiting” te Geel.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 222.919 van 19 maart 2013 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ingewilligd.

De verwerende partij heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Wouter De Cock heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 februari 2014.

Staatsraad Jan Clement heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jo Van Lommel, die *loco* advocaat Yves Loix verschijnt voor de verzoekende partijen, en mevrouw Laura Valgaeren, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Wouter De Cock heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De feiten werden uiteengezet in het tussenarrest nr. 222.919 van 19 maart 2013.

IV. Ontvankelijkheid

De aangevoerde exceptie

4. In haar memorie van antwoord voert de verwerende partij aan dat de verzoekende partijen geen belang hebben bij hun vordering omdat zij verzuimd hebben om het ministerieel besluit van 6 juli 2012 tot intrekking van het ministerieel besluit waarbij het PRUP "Regionale ontsluiting" te Geel van goedkeuring wordt onthouden, voor de Raad van State aan te vechten.

De verwerende partij benadrukt dat het belang van de verzoekende partijen door het niet aanvechten van het intrekkingsbesluit van 6 juli 2012 wordt aangetast nu met het aanvechten van dit besluit eenzelfde resultaat had kunnen worden bereikt.

5. In haar laatste memorie voert de verwerende partij aan dat de verzoekende partijen de rechtsplicht hadden "de voor vernietiging vatbare administratieve handeling die hen hetzelfde voordeel [kan] opleveren", zijnde het ministerieel intrekkingsbesluit van 6 juli 2012, eveneens aan te vechten.

Beoordeling

6. Art. 2.2.12, tweede lid, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening luidt als volgt:

> "Bij ontstentenis van een beslissing van de Vlaamse Regering, in de zin van in artikel 2.2.11, §3, tweede lid, treedt het plan in werking veertien dagen na de bekendmaking bij uittreksel in het Belgisch Staatsblad van de provincieraadsbeslissing houdende definitieve vaststelling van het plan."

Gelet op de intrekking van het ministerieel besluit tot onthouding van de goedkeuring blijkt dat het provinciaal vaststellingsbesluit rechtsgevolgen ressorteert en een akte is in de zin van artikel 14, § 1, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Door het provinciaal vaststellingsbesluit aan te vechten en niet het ministerieel besluit tot intrekking van de beslissing tot onthouding van goedkeuring kunnen de verzoekende partijen bekomen dat – zoals zij beogen – het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan "Regionale ontsluiting" te Geel uit de rechtsorde verdwijnt.

Anders dan de verwerende partij dit ziet, waren de verzoekende partijen niet verplicht om het ministerieel intrekkingsbesluit aan te vechten om hun belang bij het aanvechten van het bestreden uitvoeringsplan te vrijwaren.

De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van het vierde middel

Standpunt van de partijen

7. In het vierde middel wordt de schending aangevoerd van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiëlemotiveringsplicht.

8. De verzoekende partijen zetten onder meer uiteen dat in het plan-MER wordt gesteld dat er een belangrijke negatieve impact zal zijn op de luchtkwaliteit langsheen de nieuwe weg en dat er enkel milderende maatregelen kunnen worden genomen ten aanzien van het aspect blootstelling (geen woningen vlak naast nieuwe ringweg). Desondanks loopt het noordelijk tracé vlak naast hun woningen zodat een significant en niet te milderen negatief effect ontstaat.

De verzoekende partijen noemen het onzorgvuldig dat de reservatiestrook vlak naast hun woningen zal lopen. Er worden geen milderende maatregelen voorzien zodat deze woningen als het ware onbewoonbaar zullen worden. Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat indien de provincieraad vaststelt dat een uitvoeringsplan ernstige problemen veroorzaakt met betrekking tot de impact van de voorziene bestemming op het leefmilieu, in het betrokken plan zelf de nodige voorschriften dienen te worden opgenomen om

deze impact binnen aanvaardbare grenzen te houden. *In casu* moet worden vastgesteld dat geen enkele maatregel wordt genomen voor de bescherming van de woning van verzoekende partijen. Volgens de verzoekende partijen is de voornoemde rechtspraak duidelijk waar deze stelt dat in het plan zelf de nodige maatregelen moeten worden voorzien ten einde de nadelige impact op het milieu te remediëren en deze maatregelen niet mogen worden vooruitgeschoven naar het latere vergunningsniveau.

De verzoekende partijen besluiten dat aangezien het bestreden uitvoeringsplan geen afdoende milderende maatregelen voorziet, er sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht, evenals van het materieel motiveringsbeginsel.

9.1. In haar memorie van antwoord stelt de verwerende partij vooreerst dat uit het MER-rapport is gebleken dat de luchtkwaliteitsnormen bij aanleg van de weg niet worden overschreden, zodat er "strikt genomen" géén milderende maatregelen nodig zijn. Voor wat het aspect lucht betreft wordt in het MER-rapport wel besloten dat ter hoogte van een aantal wegsegmenten een aantal "milderende" maatregelen aangewezen zijn:
(1) maatregelen die zorgen voor een goede doorstroming zodat zo min mogelijk moet afgeremd en opnieuw opgetrokken worden, en
(2) het zo ver mogelijk van woningen voorzien van de nieuwe baan.

De verwerende partij stelt dat die maatregelen in eerste instantie moesten worden vertaald door het intekenen van de reservatiestrook op het grafisch plan derwijze dat het aantal gehinderden van luchtverontreiniging en de mate van hinder van luchtverontreiniging tot een minimum werd beperkt.

9.2. De verwerende partij wijst er op dat de onderzoekstrook die in het MER-rapport werd onderzocht een breedte had van nagenoeg 200 m, terwijl de uiteindelijke door het betreden uitvoeringsplan vastgelegde reservatiestrook slechts 42 m breed is.

9.3. De verwerende partij benadrukt dat bij het intekenen van de reservatiestrook op het grafisch plan het reduceren van hinderaspecten op vlak van luchtverontreiniging wel degelijk in ogenschouw werd genomen. Bij de keuze voor het tracé werd er immers voor geopteerd de reservatiestrook derwijze in te tekenen dat woningen niet in de reservatiestrook voorkomen, alsook dat zo veel mogelijk voor niet-bebouwde percelen werd gekozen.

De verwerende partij wijst erop dat er met betrekking tot het door het bestreden uitvoeringsplan vastgelegde tracé het volgende overzicht werd opgenomen in het MER-rapport:

Effect	beoordeling	Milderende maatregel	Beoordeling na milderende maatregel	Doorwerking in RUP
Luchtkwaliteit t.h.v. nieuwe weg	- - -	Maatregelen die zorgen voor een betere doorstroming	- - -	Vlotte doorstroming mogelijk maken in ontwerp (bochtstralen, ...)

Bij het bepalen van het tracé werd – rekening houdend met het intekenen van vlotte bochtstralen – een voldoende afstand van bestaande woningen gehouden. In de toelichtingsnota bij het bestreden uitvoeringsplan wordt voorzien de reservatiestrook zo veel als mogelijk buiten bebouwde percelen in te tekenen. De verwerende partij meent dat zij dat aspect dan ook geenszins heeft verschoven naar “een later, onbepaald tijdstip” in de zin van de rechtspraak van de Raad van State.

Volgens de verwerende partij werd het principe van vlotte doorstroming ter hoogte van het perceel van de tweede verzoekende partij doorvertaald in het bestreden uitvoeringsplan door het verplicht uitvoeren van een ongelijkvloerse kruising ter hoogte van Schransdijk. Het voorzien van ongelijkvloerse kruisingen heeft niet slechts het wegwerken van barrièrewerking tot doel, maar strekt er tevens toe de vermindering van de luchtkwaliteit als gevolg van het moeten afremmen en optrekken van voertuigen, tot een minimum te herleiden.

De verwerende partij benadrukt dat de verzoekers niet aantonen dat het bestreden uitvoeringsplan in zijn huidige vorm met de huidige afstanden tot woningen tot een onaanvaardbare vermindering van luchtkwaliteit aanleiding zal geven.

De verwerende partij besluit dat de keuze voor het tracé van de reservatiestrook werd ingegeven vanuit de bekommernis hinder als gevolg van vermindering van de luchtkwaliteit tot een minimum te herleiden, en dat de "milderende" maatregelen zoals het MER-rapport ze voorzag, ten uitvoer werden gelegd, ook ter hoogte van het perceel van de tweede verzoekende partij.

9.4. De verwerende partij meent dat in het auditoraatsverslag naar aanleiding van de schorsingsvordering terecht werd aangenomen dat onder meer uit de met gele en groene stippellijnen aangeduide bufferstroken (artikelen 1.1 en 1.2 van de stedenbouwkundige voorschriften) blijkt dat het gekozen tracé voldoende ruimte laat om ten opzichte van de woningen te bufferen.

9.5. Volgens de verwerende partij is het in het licht van het tegemoet komen aan haar zorgvuldigheidsplicht relevant te moeten vaststellen dat de tweede verzoekende partij géén melding maakt van het naar haar mening te dicht bij haar woning ingetekend zijn van de reservatiestrook. Het bezwaarschrift bevat een aantal "algemene" en "private" bezwaren, maar bezwaren in het licht van een verminderde luchtkwaliteit als gevolg van intekening van het tracé maakte de tweede verzoekende partij niet. Nochtans bleef het tracé van reservatiestrook ter hoogte van het perceel van tweede verzoekende partij ook na openbaar onderzoek ongewijzigd.

9.6. De verwerende partij wijst erop dat de tweede verzoekende partij er in 2003 voor gekozen heeft een zonevreemde woning af te breken en te herbouwen (vergunning 2003) te midden van agrarisch gebied. De Raad van State bevestigde met betrekking tot vergunningsaanvragen herhaaldelijk dat de tolerantiedrempel in agrarisch gebied met betrekking tot hinderlijke agrarische bedrijven voor personen die zelf beslissen zich in agrarisch gebied te vestigen,

hoger ligt dan elders. De woning van de tweede verzoekende partij wordt kennelijk tevens gebruikt ten behoeve van een vennootschap die zich onder meer toelegt op het beoefenen van diergeneeskunde. Het betreft bovendien een solitaire woning in een open agrarisch gebied, wat in het licht van luchtverontreiniging geen onbelangrijk gegeven vormt.

Volgens de verwerende partij is de Raad van State er in het tussenarrest nr. 222.919 aan voorbij gegaan dat tussen de woning van tweede verzoekende partij en de reservatiestrook een afstand van bij benadering 70 m. gelegen is, alsook dat waar de reservatiestrook een kruising voorziet met lokale wegen, de lokale weg in kwestie (Schransdijk) op heden reeds bestaat. De kruising werd dan ook niet of nauwelijks dichter bij het perceel van tweede verzoekende partij ingetekend dan de huidige ligging van de Schransdijk ten opzichte van de woning van de tweede verzoekende partij.

De verwerende partij meent dat uit het gegeven dat de tweede verzoeker inzake buffers licht afwijkend is behandeld ten opzichte van eerste en derde tot zesde verzoekers geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel op het vlak van milderende maatregelen met betrekking tot luchtkwaliteit kan worden afgeleid. De keuze voor het verplichtend intekenen van de in de artikelen 1.1 en 1.2 van de stedenbouwkundige voorschriften voorziene bufferstroken wordt gemotiveerd door aanwezigheid van concentraties van woningen die zich situeren in woongebied, wat ook in het kader van impact op luchtkwaliteit relevant is daar de luchtverontreiniging zich ter plaatse op meer geconcentreerde schaal zal voordoen. Het is bijgevolg geenszins onzorgvuldig – ook niet in het licht van de beoordeling van het aspect “luchtkwaliteit” – om, de redelijke afstand van de woning van tweede verzoeker in acht genomen, dergelijke bufferstroken ter hoogte van het perceel van de tweede verzoeker niet te voorzien, aangezien diens woning een solitaire woning betreft die gelegen is in een open agrarisch gebied waar een ruimere verspreiding van stikstofdioxide en fijn stof mogelijk is.

9.7. Volgens de verwerende partij heeft de Raad van State in het tussenarrest nr. 222.919 niet in rekening genomen dat de stedenbouwkundige voorschriften verplichtend opnemen welke afmetingen de nieuwe weg zal hebben en welk type weg het betreft, wat vanzelfsprekend een impact heeft op de verkeersintensiteit en bijgevolg op de mate van vermindering van luchtkwaliteit. De voorschriften vermelden immers enerzijds dat "wegvakken niet meer dan 2x1 rijstroken [mogen] bevatten, tenzij ter hoogte van kruispunten of kruisingen in functie van afslagbewegingen" en anderzijds dat "de dimensionering van de weg uit[gaat] van de ontwerpsnelheid conform de wegencategorisering". De stedenbouwkundige voorschriften garanderen dat de volledige reservatiestrook – met een breedte van 42 m – niet voor de loutere aanleg van de weg kan worden aangewend.

Hoewel de in de artikelen 1.1 en 1.2 van de stedenbouwkundige voorschriften voorziene bufferstroken ter hoogte van de woning van de tweede verzoeker niet verplichtend werden opgelegd, blijkt volgens de verwerende partij dat de voorschriften de aanleg van dergelijke buffers – zelfs voor een solitaire woning zoals die van de tweede verzoekende partij – faciliteren.

10. In haar laatste memorie stelt de verwerende partij dat het middel in de memorie van wederantwoord laattijdig wordt uitgebreid daar het in het verzoekschrift enkel betrekking had op het aspect luchtkwaliteit en niet op de in de artikelen 1.1 en 1.2 bedoelde bufferstroken.

Beoordeling

11. De materiële motiveringsplicht houdt in dat het bestreden besluit moet worden gedragen door rechtens verantwoorde motieven die kunnen blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit de stukken van het dossier.

12. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van een beslissing en ervoor te zorgen dat de

juridische en feitelijke aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen.

13. Van een zorgvuldig handelende plannende overheid mag worden verwacht dat zij een rechtszekere oplossing biedt voor een door haar erkend probleem. Het kan niet worden aanvaard dat de plannende overheid een aspect dat ze zelf als een belangrijk aandachtspunt heeft erkend, onttrekt aan het besluitvormingsproces dat door de decreetgever voor een ruimtelijk uitvoeringsplan is geconcipieerd en verschuift naar een later, onbepaald tijdstip.

14. In verzoekschrift wordt onder meer de afwezigheid bekritiseerd van milderende maatregelen ter hoogte van de woning van de tweede verzoeker. In de memorie van antwoord wijst de verwerende partij op de verplichte aanleg van de in de artikelen 1.1 en 1.2 voorziene bufferstroken en overweegt zij, hetgeen zij in haar laatste memorie herhaalt, dat deze bufferstroken niet “in eerste instantie” het tegengaan of milderen van een verminderde luchtkwaliteit tot doel hebben. Aangezien de verwerende partij aldus zelf het verband tussen het in het verzoekschrift aangevoerde middel en de in de artikelen 1.1 en 1.2 voorziene bufferstroken erkent, kan zij niet worden gevolgd in haar bewering dat de verzoekende partijen door die bufferstroken in hun memorie van wederantwoord ter sprake te brengen het middel zouden hebben uitgebreid. De door de verwerende partij in haar laatste memorie aangevoerde exceptie (randnr. 10) wordt verworpen.

15. Het blijkt dat de verwerende partij bij het opmaken van het bestreden uitvoeringsplan, in navolging van het plan-MER, de noodzaak van specifieke milderende maatregelen voor de woonpercelen die door het tracé van de nieuwe rondweg worden doorsneden, zoals het woonperceel van de tweede verzoeker, als een belangrijk aandachtspunt heeft erkend. De woning van de tweede verzoeker is daarbij zowel in het plan-MER als in de toelichtingsnota bij het bestreden uitvoeringsplan uitdrukkelijk vermeld.

16. In haar memorie van antwoord laat de verwerende partij uitschijnen dat het plan-MER tot het besluit zou zijn gekomen dat er strikt genomen geen milderende maatregelen noodzakelijk zijn. Daartoe steunt zij zich op een zinsnede uit de volgende passage van het plan-MER:

> "Louter rekening houdend met de impact op de luchtkwaliteit, ongeacht de al of niet aanwezigheid van bewoning, en rekening houdend met de positieve effecten in het centrum van Geel door aanzienlijke daling van het verkeer, zou dan ook een globale impactscore van 0 kunnen vooropgesteld worden. Dit dient als een ruwe benadering aanzien te worden. Het mee in rekening brengen van de effecten op bewoning wordt in feite voorzien in de deeldiscipline mens.
>
> Gezien er geen overschrijdingen van doelstellingen optreden zou kunnen gesteld worden dat er strikt genomen geen milderende maatregelen noodzakelijk zijn.
>
> Echter, omwille van de belangrijke negatieve impact langsheen een aantal wegsegmenten dienen er cfr. de richtlijnen wel milderende maatregelen onderzocht te worden. Gezien de negatieve gezondheidsimpact van (ultra)fijn stof (zelfs bij het voldoen aan de luchtkwaliteitsdoelstellingen) zijn er trouwens milderende maatregelen aangewezen."

De volledige lezing van de aangehaalde passage weerlegt de bewering van de verwerende partij en bevestigt dat het plan-MER de in het vorige randnummer bedoelde noodzaak heeft erkend. Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat de verwerende partij zelf in het vaststellingsbesluit van het bestreden uitvoeringsplan heeft overwogen dat "het belangrijk is bij het lezen van het plan-MER [...] de gehele conclusie in een ruimere context te bekijken en niet te focussen op een deel van de conclusies waarbij eventuele milieueffecten worden beschreven".

17.1. In haar memorie van antwoord laat de verwerende partij uitschijnen dat de tweede verzoeker in zijn tijdens het openbaar onderzoek ingediende bezwaarschrift geen opmerkingen zou hebben gemaakt over het feit dat het tracé van de nieuwe rondweg te dicht bij zijn woning werd ingetekend en dat hij niet zou hebben gevraagd om bijkomende specifieke milderende maatregelen.

17.2. In zijn bezwaarschrift heeft de tweede verzoeker onder meer het volgende aangevoerd:

> "D. Het noordtracé: 1A
> [...]
> Het is eigenlijk onbegrijpelijk dat dit tracé voor maximale verstoring zorgt voor de mensen die er wonen [...].Telkens scheert het tracé vlak naast bestaande woningen. Wie bedenkt zoiets? [...] De wereld op zijn kop [,] m.a.w. de overheid legt drukke wegen aan vlakbij een woonkern. Dan moet de overheid ook maximale afscherming [voorzien] naast alle bestaande woningen.
> * Ook hier dient meer ruimte, over het gehele tracé [besteed] te worden aan geluidsafscherming. (schermen en gronddammen)
> * Geen parallelwegen voor koning auto, wel een fietspad langsheen het traject.
> Conclusie: Gezien dit minst wenselijke tracé een maximale impact heeft op mens en sociaal weefsel, dient men bij keuze hiervoor ook maximaal de leefbaarheid te garanderen met extra inspanningen.
> E. Privé bezwaren
> [...] een ventweg thv het perceel tussen Schransdijk en meulem[a]kershoef (ten zuiden) lijkt mij onnodig [...].
> Ipv een ventweg lijkt mij de aanleg van een groenscherm (genre haagkant) wel aangewezen. […] De Kempen staan bekend voor hun (lintvormige) kleine landschapselementen. Deze vergroten de natuurwaarde.
> [...]
> Conclusie privébezwaren: een ventweg thv. zuiden schransdijk/meulemakershoef is onnodig. De gehele weg dient ingebed te worden met haag aan weerszijden."

De provinciale commissie voor de ruimtelijke ordening (hierna: Procoro) heeft het bezwaarschrift van de tweede verzoeker onder meer als volgt samengevat:

> "aanleg groenscherm thv Schransdijk 1 is noodzakelijk. Kempen staat bekend om lintvormige (kleine landschapselementen), dus hier doortrekken."

Het blijkt dat de tweede verzoeker zich in zijn bezwaarschrift wel degelijk heeft verzet tegen het gegeven dat het tracé van de nieuwe rondweg "vlak naast" zijn woning "scheert" en dat de plannende overheid dit bezwaarschrift begrepen heeft als een vraag voor het aanleggen van een "groenscherm" ter hoogte van het woonperceel van de tweede verzoeker.

18. De verwerende partij wijst er terecht op dat voor het tracé van de nieuwe rondweg twee in het plan-MER genoemde maatregelen ten behoeve van de luchtkwaliteit, met name vlotte bochtstralen en ongelijkvloerse kruisingen van lokale wegen zoals de Schransdijk, in het bestreden uitvoeringsplan zijn doorvertaald. Zoals bevestigd wordt door het navolgende citaat is het plan-MER er van meet af aan van uit gegaan dat deze algemene maatregelen zouden worden genomen:

> "We gaan hier uit van de veronderstelling dat de lokale wegen die kruisen met deze nieuwe weg ontsloten worden door middel van een ongelijkgrondse kruising met de ontsluitingsweg."

Het is op grond van berekeningen die uitgingen van de veronderstelling dat de twee voornoemde algemene maatregelen werden genomen dat het plan-MER tot het besluit komt dat specifieke milderende maatregelen voor de woonpercelen die door het tracé van de nieuwe rondweg worden doorsneden, noodzakelijk zijn. De verwerende partij kan uit de twee voornoemde algemene maatregelen dan ook geen argument putten om alsnog de noodzaak van de voornoemde specifieke milderende maatregelen in vraag te stellen.

19. De verwerende partij wijst verder op de volgende inrichtings- en beheersvoorschriften met betrekking tot de reservatiestrook:

> "- Wegvakken mogen niet meer dan 2x1 rijstroken bevatten, tenzij ter hoogte van kruispunten of kruisingen in functie van afslagbewegingen;
> - Tussen weg en baangracht wordt een begroeide bufferstrook van minimum 2 m breed voorzien."

De geciteerde voorschriften kunnen niet worden aangezien als afdoende milderende maatregelen ten aanzien van het woonperceel van de tweede verzoeker, temeer daar er ter plaatse wordt voorzien in de aanleg van ventwegen aan de randen van de reservatiestrook.

De verwerende partij wijst er terecht op dat krachtens de stedenbouwkundige voorschriften van het bestreden uitvoeringsplan de volledige reservatiestrook niet voor de loutere aanleg van de weg kan worden aangewend.

Anders dan de verwerende partij dit ziet, kan daaruit echter niet worden afgeleid dat die voorschriften de aanleg van de in de artikelen 1.1 en 1.2 van de stedenbouwkundige voorschriften bedoelde bufferstroken ter hoogte van de woning van de tweede verzoeker zouden faciliteren. Overigens impliceert het feit dat milderende voorzieningen worden toegelaten, of met andere woorden niet onmogelijk worden gemaakt, niet dat de plannende overheid het door haar erkende probleem toereikend heeft opgelost. De argumentatie dat het volstaat dat het plan een oplossing niet onmogelijk maakt, kan niet worden aangenomen daar ze de plannende overheid toelaat de oplossing van het door haar erkend probleem door te schuiven naar de vergunningverlenende overheid.

20. In haar memorie van antwoord (randnr. 9.6) voert de verwerende partij feitelijke elementen aan met betrekking tot het woonperceel van de tweede verzoeker die noch in het plan-MER, noch in enig ander bij het bestreden uitvoeringsplan horend document aan bod zijn gekomen. Op grond van die elementen tracht de verwerende partij er de Raad van State van te overtuigen dat het niet nodig was om ten aanzien van het perceel van de tweede verzoeker in specifieke milderende maatregelen te voorzien. Als annulatierechter belast met een wettigheidstoezicht komt het de Raad van State niet toe om op grond van die in de memorie van antwoord aangevoerde elementen de noodzaak of de wenselijkheid van specifieke milderende maatregelen te appreciëren. De Raad van State kan alleen maar vaststellen dat de verwerende partij het bezwaar van de tweede verzoeker volgens hetwelk de aanleg van een groenscherm ter hoogte van zijn woning noodzakelijk was, weerlegd heeft door te wijzen op een specifieke milderende maatregel die zou genomen worden, met name de verplichte aanleg van de in de artikelen 1.1 en 1.2 bedoelde bufferstroken. Uit het bij het bestreden uitvoeringsplan horende grafisch plan blijkt evenwel dat er ter hoogte van het woonperceel van de tweede verzoeker niet is voorzien in de aanleg van de laatstgenoemde bufferstroken, noch in enige andere specifieke milderende maatregel. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij een zorgvuldige beslissing heeft genomen.

21. Aan de voorgaande vaststellingen wordt geen afbreuk gedaan door de omstandigheid dat bij het opmaken van het plan-MER werd uitgegaan van een onderzoeksstrook van 200 m., terwijl het bestreden uitvoeringsplan slechts in een reservatiestrook van 42 m. voorziet, noch door de door de verwerende partij opgeworpen kritiek dat de verzoekende partijen de overschrijding van de luchtkwaliteitsnormen niet aantonen.

22. Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van het besluit van 14 december 2011 van de provincieraad van Antwerpen houdende definitieve vaststelling van het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan "Regionale ontsluiting" te Geel.

2. Dit arrest dient te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, begroot op 2100 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zestien mei 2014, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

	Johan Lust,	kamervoorzitter,
	Pierre Lefranc,	staatsraad,
	Jan Clement,	staatsraad,

bijgestaan door

	Astrid Truyens,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Astrid Truyens **Johan Lust**